

WAGNERIANA CATALANA Nº 26 ANY 2007

TEMA 3: OBRES. 3.8: DIE MEISTERSINGER VON NÜRNBERG

TÍTOL: **HANS SACHS I JO**

AUTOR: *Matilde Muñoz*

HANS SACHS.- Jo soc el més senzill dels homes.
R. WAGNER.- Els Mestres Cantaires de Nuremberg,
Acte 2n., escena III.

*Aquest text ens presenta una altre "fantasia" a l'entorn de les figures protagonistes d'**Els Mestres Cantaires de Nuremberg**. A partir de l'argument de l'obra de Richard Wagner, l'escriptora exposa les diverses situacions que s'haguessin pogut produir en el cas que **Eva** hagués decidit compartir la seva vida amb **Hans Sachs**. Un bonic relat d'imaginació farcit de delicadesa i de sentit poètic, si bé, hem de reconèixer, amb tot el respecte per l'autora, que moltes vegades l'amor no és quelcom estúpid.*

L'amor és sempre quelcom estúpid. ¿No és aquesta la millor manera d'explicar la lamentable equi-vocació d'**Eva**, la filla de **Pogner**?

D'aquella **Eva**, a qui **Hans Sachs**, el sabater poeta de Nuremberg, va cantar-li quan era una nena les seves tendres balades mentre la bressava amb sol.licitud paternal, i per qui va brotar més tard en el cor del poeta la rosa blanca dels amors i els somnis purs.

És aquella **Eva** que va jugar amb el cor del sabater artista amb una inconscient crueltat, com els ocells piquen les madures cireres vermelles, que després abandonen perquè les curin i cicatritzin les brises càlides i els sols daurats; no és en va que les cireres madures tenen la forma generosa i curulla de dolces sables d'un cor?

“Jo creia, mestre, que finalment seria la vostra esposa” –li diu amb gentil malícia, per tal d’arrencar a la noble passió de **Hans** una confessió relativa al triomf de **Walter**; i el poeta, amb suau malenconia, li replica, contestant potser al seus pensaments ocults:

“Bella cosa seria tenir al mateix temps filla i esposa.”

Però Evchen no pensa en el que diu; hi han molts cabells blancs sobre el front, apesarat, de **Hans Sachs**; Evchen pensa en aquell gallard cavaller que estremí un dia els carrers silenciosos de Nuremberg amb la petjada ferma i altiva de la joventut; el cap ben alt, on s’hi allotgen els somnis exaltats; rostre formós de distinció nobiliària; riques vestidures i de port gallardíssim i seductor, com un d’aquells set pecats mortals que posa el gran Rubén en un lluit seguici de sedes i d’ors pel camí de la vida.

El **cavaller Stolzing** no du altre pecat que el pecat suau de l’amor, de tan fàcil absolució; és un bon cavaller, romàntic i poeta, que demostrarà que l’Art pot existir sense la *Singstul*.

Al costat de la seva fogosa figura juvenil hi ha aquell repós dolç i tendre, tant jove dins la seva maduresa, de **Hans Sachs**, aquell home a qui l’experiència i la saviesa li han donat una infinita benevolència i l’han convertit en un símbol de la vida patriarcal de l’existència senzilla i pura, il·luminada per les emocions de la poesia, coronada per la doble aurèola del respecte i l’estimació popular... ¡L’amor és sempre quelcom estúpid!

És cert –i això no ens ho diu la comèdia– que **Eva** tindria amb el cavaller unes fastuoses noces i que el plater **Pogner** viuria amb la seva filla i el seu gendre en un palau de filigrana amb vastes sales severes, decorades amb cuiros repujats i motlures massisses, a les terres de Francònia, i que potser els seus nets fossin comtes; però això, ¿què és?

No pensarà **Eva**, brodant al costat d’un finestral a la llum melangiosa dels llargs capvespres estivals, mentre l’espòs va de cacera o toca la cítara, en les verdes prades on es reuneix el poble de Nuremberg, amb els seus vestits de festa, celebrant el dia de Sant Joan? No girarà el seu pensament buscant al noble **Hans**, que ja reposa en l’últim dels seus somnis gloriosos?

Hagués estat Evchen l'esposa del poeta, i, com l'heura flotant i de febles tiges s'enllaça als robustos troncs i els recobreix amb la ufanosa verdor de les seves fulles, el seu jove esperit hauria envoltat i rejuenit l'esperit de **Sachs**.

I en la seva humil casa **Eva** condimentaria unes cols, serviria unes gerres del ros i fresc licor de Gambrinus, i en lloc d'esllanguir al costat d'un finestral en primoroses labors, **Hans** brodaría per a ella els més rics brocats de la fantasia.

Eva es veuria reverenciada com una rosa quan, del braç de **Hans**, en els dies de festa, recorregués les ribes lluminoses entre els aprenents engalanats, que la saludarien llançant ben alt les seves boines, i les margarides i les flors blaves de la riba s'abatirien a la petjada dels seus peus, calçats amb sabates noves, cosits pel seu espòs mentre ella dormia, en aquelles nits de primavera en què l'aroma de les acàcies és penetrant i enervador i un efluvi intens i inquietant de subtils perfums cau des de les altes branques del frondós saüc.

A la sola de les sabatetes la ingènua tendresa de **Hans Sachs** escriuria amb l'alena uns versos d'amor infinit, on, en commovedor consorci, hi haurien frases d'espòs i de pare, i **Eva**, al trepitjar-los amb el seu lleuger pas, hauria rebut l'ofrena inimitable de caminar sobre la glòria d'un artista i el cor d'un enamorat.

Oh, **Eva!** ¿Per què no et vas sentir atreta cap a la vida augusta i patriarcal que t'oferia la casa severa i humil de **Hans Sachs**, en lloc d'inflamar-te en la flama inconscient dels bojós amors juvenils?

Jo sé que a la passió l'hi agrada més estimbar-se en els torrents que acollir-se al seus rabeigs; jo sé que l'amor és sempre quelcom estúpid, i aquesta és la seva disculpa, ¡oh, Evchen!: la disculpa que el mateix **Hans** va haver de donar-te al retirar-se amb una dolça resignació del camí pel que **Walter**, amb les seves sedes, i les seves plomes, i els seus ors, i els ors inapreciables i vans de la joventut, avançava trionfant.

Si jo, oh, **Eva!**, hagués sigut una espiritual i somniadora burgesa, de la burgesa alemanya, i la meva casa, la casa gris i austera d'un mestre obrer de Nuremberg s'alcés davant la de **Hans Sachs**, poeta i sabater, no hagués fet més cas de les serenades de **Walter** que de les serenades de **Beckmesser** i hauria afegit una submisa corona d'amor a la corona de glòria del poeta.

Matilde Muñoz

“De Música” Madrid, 1917
Traduït per **Jaume Termens**